

**ЗНИКНЕННЯ
СТЕФАНІ МЕЙЛЕР**

З французької переклав
Леонід Кононович

ЗНИКНЕННЯ СТЕФАНІ МЕЙЛЕР

ЖОЕЛЬ
ДІККЕР

Роман

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

УДК 821.133.1(494)-31

Д45

Joël Dicker. LA DISPARITION DE STEPHANIE MAILER

© Editions De Fallois — Paris 2018

Жоель Діккер

Д45 Зникнення Стефані Мейлер [Текст] : роман / Жоель Діккер; переклад з фр. Леоніда Кононовича. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 784 с.

ISBN 978-617-679-691-6

У новому детективному романі сучасний швейцарський письменник, лауреат Гран-прі Французької академії та Гонкурівської премії ліцеїстів Жоель Діккер знову інтригує читачів розкриттям запутаного злочину.

Сорокап'ятирічний капітан поліції Джесс Розенберг, унікальний слідчий, що розкрив усі справи, за які брався, й дістав за це прізвисько Капітан 100%, вирішує піти у відставку. На прощальній церемонії, під час якої його вшановують десятки колег, з'являється журналістка Стефані Мейлер і заявляє, що двадцять років тому в найпершій справі, яка стала визначальною в кар'єрі Розенберга й кардинально змінила його життя, капітан припустився фатальної помилки, через яку в убивстві чотирьох людей обвинуватили невинну особу.

За кілька годин Стефані Мейлер, яка самостійно провадить розслідування того давнього злочину, таємничо зникає. Капітан Розенберг вирішує зачекати з відставкою й береться за повторне слідство...

УДК 821.133.1(494)-31

© Жоель Діккер, текст, 2018

© Леонід Кононович, переклад, 2019

© Назар Гайдучик, обкладинка, 2019

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2019

ISBN 978-617-679-691-6 (укр.)

ISBN 979-10-321-0200-8 (фр.)

Усі права застережено

Любі читачі,

*цієї миті, коли ви поринаєте у мій роман, я хочу
вшанувати пам'ять мого видавця, Бернара де Фаллуа,
що покинув нас у січні 2018 року.*

*Це був непересічний чоловік, з винятковим чуттям
у видавничій справі. Я завдячую йому всім. Він був тим
щасливим шансом, що випав мені в житті.*

Мені його так бракуватиме.

Читаймо!

Констанції присвячується

Про події 30 липня 1994 року

Тільки людям, які знають Гемптонс у штаті Нью-Йорк, відомо про події 30 липня 1994 року в Орфеї, маленькому курортному містечку, що приліпилося на океанському узбережжі. Того вечора розпочинався перший в історії міста театральний фестиваль, і ця подія, що мала національне значення, привабила велику кількість публіки.

Уже надвечір туристи і місцевий люд почали збиратися на головній вулиці, щоби взяти участь у численних святкових заходах, які організувала міська влада. Спальні райони спорожніли, аж здавалося, ніби в містечку ніхто більше не живе: не було ні перехожих, ні сімейних пар, які завжди сиділи о цій порі на ганках, ні дітлахів, що каталися на роликах, не видно було ні душі і в садках — усі подалися на головну вулицю.

О двадцятій годині єдиною ознакою життя в пустельному кварталі Пенфілд було авто, що помалу котилося порожніми вулицями. Чоловік, який сидів за кермом, нишпорив панічним поглядом по тротуарах. Ніколи ще не почувався він таким самотнім. Не було нікого, хто міг би прийти на поміч. Він не знав, що діяти. Його дружина вийшла побігати і не повернулася додому.

Семюель і Меган Падалін були з тих поодиноких мешканців містечка, які того першого фестивального вечора лишилися вдома. Квитків на відкриття фестивалю роздобути не пощастило, бо їх просто-таки розхапали, а товктися в натовпах на центральній вулиці чи на набережній було нецікаво. Як і щодня, о вісімнадцятій тридцять Меган вийшла побігати. Кожного вечора, крім неділі, коли вона давала своєму тілу спочити, пробігала певний, давно вже визначений маршрут. Стартувала від своїх воріт, піднімалася вулицею Пенфілд до Пенфілд-Крісчент, що окреслювала півколо біля невеличкого парку. Там вона зупинялася, щоб виконати на моріжку низку незмінних вправ, потім тим-таки шляхом поверталася додому. Все те тривало сорок п'ять хвилин, часом п'ятдесят, якщо вона барилася із вправами. Але не більше.

О дев'ятнадцятій тридцять Семюель Падалін здивувався, що дружини й досі нема.

О дев'ятнадцятій сорок п'ять почав непокоїтися. О двадцятій годині вже тривожно міряв кроками вітальню.

О двадцятій годині десять хвилин він не втерпів і сів за кермо, щоб проїхати кварталом. Найлогічнішим йому здавалося попрямувати звичним для Меган маршрутом. Так і зробив.

Подався вулицею Пенфілд і дістався до Пенфілд-Крісчент, там посигналив. Була двадцята година двадцять хвилин. Ніхто не відгукнувся. Він зупинився на хвилю й уважно оглянув парк. Там нікого не було. Рушивши з місця, угледів на хіднику якийсь клунок. Спершу йому здалося, ніби то купа лахміття. Тільки потім зрозумів, що то людське тіло. Він вискочив з автівки, і серце його закалатало: то була дружина.